

LASGUSH PORADECI
Kroj i fshatit t'onë
(nga vëllimi "Vallja e yjeve")

I

Kroj i fshatit t'onë, ujë i kulluar,
Ç'na mburon nga mali dyke mërmëruar.

Venë mbushin ujë vashat an'-e-mbanë,
Cipëzën me hoja lidhur më-nj'-anë;

Cipëzën e bardhë, cipëzën e kuqe,
Gushën si zëmbaku, buzët si burbuqe.

E si mbushin ujë, bubu! ç'm'ju ka hije
Ndaj këthenen prapë me hap nusërije:
Ndezur yll' i ballit si yll shentërije.

II

Kroj i fshatit t'onë, gjyrë-'rgjëndi-i-lyer,
Që nga rrëz' e malit ç'na mburon rrëmbyer.

Venë pijnë ujë trimat an'-e-mbanë
Takijen me lule përmi sy më-nj'-anë.

Takijen e dlië, takijen e nxirë,
Buzën më të qeshur... më të psherëtirë...

Mbrënave kur uji mërmëron nga-dalë,
Vjen t'i thotë trimi vashës nj'a dy fjalë:

Vashëzënë bujare që po vij më krua
Seç e përshëndeta, seç m'u turpërua
Papo ula kryet e shkova si grua.

III

Kroj i fshatit t'onë, tetë sylynjarë,
Në tetë krahina qënke kroj i parë;

Qënke një në botë, s'paskërke të dytë,
Ç'na shëroke plagët, ç'na shëroke sytë.

Kroj i fshatit t'onë, n'atë mal me fletë,
Derdhet aq i egër, derdhet aq i qetë,
Posi mall' i zemrës mun në gji të shkretë:

Derdhet aq i egër, derdhet aq i qetë,
Posi mall' i vashës, që djeg më të fshetë,
Posi mall' i trimit, që buçet përpetë,
Obobo! si malli, që nuk vdes përjetë.

